

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης στο μέτρο που η απόφαση αυτή θεωρεί — όσον αφορά τη Roquette — ότι η παράβαση διήρκησε από τον Φεβρουάριο του 1987 έως τον Ιούνιο του 1995·
- να ακυρώσει το άρθρο 3 της προσβαλλομένης απόφασης στον βαθμό που επέβαλε στην εταιρία Roquette πρόστιμο ύψους 10,8 εκατομμυρίων Ευρώ·
- να κάνει χρήση της εξουσίας του ως δικαστηρίου ουσίας προκειμένου να μειώσει το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην εταιρία Roquette·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- αξιολόγησε τον ρόλο της Roquette στη σύμπραξη χωρίς να λάβει υπόψη της το ότι η Roquette ενήργησε ως τροχοπέδη στην εφαρμογή της συμπράξεως αυτής·
- δεν προσέδωσε την πρέπουσα σημασία στα εντόνιους καθοριστικά πληροφοριακά στοιχεία που παρέσχε η Roquette προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη της συμπράξεως και να διευκρινισθεί η λειτουργία της·
- παραβίαση της αρχής non bis in idem στον βαθμό που η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της το γεγονός ότι οι αμερικανικές αρχές είχαν ήδη επιβάλει στη Roquette πρόστιμο ύψους 2 500 000 δολλαρίων λόγω παραβάσεως που είχε ακριβώς το ίδιο αντικείμενο με την παράβαση για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Με απόφαση που εξέδωσε στις 2 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο ύψους 10,8 εκατομμυρίων Ευρώ στην προσφεύγουσα εταιρία λόγω συμμετοχής της, μαζί με άλλους παραγωγούς γλυκονικού νατρίου, σε συμφωνία και/ή εναρμονισμένη πρακτική καλύπτουσα το σύνολο του ευρωπαϊκού οικονομικού χώρου, στο πλαίσιο των οποίων κατένειμαν μεταξύ τους ποσοτώσεις πωλήσεων, καθόρισαν την τιμή του οικείου προϊόντος και συμφώνησαν ως προς την κατανομή των συμβάσεων που είχαν συναφθεί με τους πελάτες.

Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα βάλλει μόνον κατά του ύψους του επιβληθέντος προστίμου. Προς στήριξη των ισχυρισμών της προβάλλει:

- παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17 και των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας, στον βαθμό που η Επιτροπή δεν εκτίμησε επαρκώς ούτε τη σοβαρότητα ούτε τη διάρκεια της παραβάσεως. Συγκεκριμένα, η καθής συμπεριέλαβε στον κύκλο εργασιών που έλαβε υπόψη της προκειμένου να υπολογίσει το ύψος του βασικού προστίμου, τις πωλήσεις ενός άλλου προϊόντος (αλμόλοιπα), για τα οποία ουδόποτε επεβλήθη πρόστιμο. Επί πλέον, η Επιτροπή θεώρησε ότι η παράβαση διεπράχθη τον Ιούνιο του 1995 ενώ ο υπεύθυνος της συμπράξεως δήλωνε ενώπιον της ίδιας της Επιτροπής ότι η Roquette είχε αποφασίσει να μην παράσχει πλέον στατιστικές ήδη από το 1994, και ενώ διάφορα στοιχεία που προκύπτουν από τις έρευνες της Επιτροπής και από τις συνεργασίες των διαφόρων επιχειρήσεων αποδεικνύουν ότι η Roquette είχε εγκαταλείψει τη σύμπραξη το 1994·
- εσφαλμένη εφαρμογή από την Επιτροπή των κατευθυντηρίων γραμμών της για τον υπολογισμό των προστίμων, όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις, καθώς και της ανακωνώσεως της σχετικά με την μη επιβολή προστίμων ή τη μείωση του ύψους τους στις υποθέσεις που αφορούν συμπράξεις. Συναφώς, υποστηρίζεται ότι η καθής:
 - αξιολόγησε τις υποτιθέμενες συνέπειες της συμπράξεως χωρίς να λάβει υπόψη της τα πληροφοριακά και αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα τα οποία αποδεικνύουν τις περιορισμένες επιπτώσεις της συμπράξεως στην αγορά του οικείου προϊόντος·

Προσφυγή της Axions και του Christian Belce κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), που ασκήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-324/01)

(2002/C 68/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η Γερμανική)

Η Axions S.A., Γενεύη (Ελβετία) και ο Christian Belce, Veyrier (Ελβετία), εκπροσωπούμενοι από τον δικηγόρο C. Eckardt, άσκησαν στις 11 Δεκεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα).

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τρίτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) της 26ης Σεπτεμβρίου 2001 που εκδόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας R 599/2001-3·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σχετικό σήμα:	Ένα τρισδιάστατο σήμα το οποίο παριστάνει ένα πούρο χρώματος καφετί
Προϊόν ή υπηρεσία:	Προϊόντα της κατηγορίας 30 (σοκολάτες, σοκολατούχα προϊόντα, είδη αρτοποιίας και ζαχαροπλαστικής)

Προσβληθείσα απόφαση ενώπιον του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της αιτήσεως καταχώρισεως από τον εξεταστή

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: Απόρριψη της προσφυγής

Λόγοι της προσφυγής: — Δεν συντρέχει λόγος απαραδέκτου βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο ε, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 ⁽¹⁾.
— Ύπαρξη διακριτικού χαρακτήρα βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Προσφυγή της DaimlerChrysler AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 2001

(Υπόθεση T-325/01)

(2002/C 68/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η DaimlerChrysler AG, με έδρα τη Στουτγάρδη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους R. Bechtold και W. Bosch, άσκησε στις 20 Δεκεμβρίου 2001 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει άκυρη την απόφαση του Επιτροπής της 10.10.2001 (υπόθεση COMP/36/246 — Mercedes-Benz).
- επικουρικώς, να μειώσει το επιβαλλόμενο με το άρθρο 3 της αποφάσεως πρόστιμο.
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 71,825 εκατομμύρια ευρώ για τρεις παραβάσεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα καθώς και οι εταιρίες τις οποίες διαδέχθηκε έλαβαν μέτρα για τον περιορισμό του παράλληλου εμπορίου, περιόρισαν τον εφοδιασμό των εταιριών χρηματοδοτικών μισθώσεων (εταιριών Leasing), παρέχοντάς τους

μόνο τα απολύτως αναγκαία επιβατηγά αυτοκίνητα, και συμμετέσχον σε συμφωνίες για τον περιορισμό της χορηγήσεως εκπτώσεων στο Βέλγιο.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι εκπρόσωποι της Mercedes-Benz είναι ενταγμένοι στο δίκτυο διανομής της Mercedes Benz και ότι οι συμφωνίες με τους εμπορικούς αντιπροσώπους και τους παραγγελιοδόχους αποτελούν γνήσιες συμφωνίες εμπορικών αντιπροσώπων επί των οποίων δεν έχει εφαρμογή η απαγόρευση συμπράξεως επιχειρήσεων του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η προσφεύγουσα αναφέρει στη συνέχεια ότι τίποτα από αυτά που προσάπτει η Επιτροπή στην Mercedes-Benz υπό το πρίσμα της παρεμποδίσεως των εξαγωγών από τη Γερμανία δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Η Mercedes-Benz μπορεί να δίδει στους εμπορικούς αντιπροσώπους της καθώς και στα υποκαταστήματά της δεσμευτικές οδηγίες για τις πωλήσεις τους προς πρόσωπα μη κατοικούντα στην ημεδαπή. Ανεξάρτητα από αυτό, τα αποδεικτικά στοιχεία δεν αποδεικνύουν ότι η Mercedes-Benz εμποδίζει τις διασυνοριακές πωλήσεις προς αλλοδαπούς τελικούς καταναλωτές. Η Mercedes-Benz ενδιαφερόταν μόνο να περιορίσει τις συναλλαγές με μη εγκεκρίμενους μεταπωλητές.

Όσον αφορά την υπόδειξη προς τους αντιπροσώπους να απαιτούν προκαταβολή της τάξεως του 15 % στις περιπτώσεις πωλήσεων σε αλλοδαπούς πελάτες, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υπόδειξη αυτή δεν αποτέλεσε μέρος περιοριστικών του ανταγωνισμού συμφωνιών μεταξύ της Mercedes-Benz και των αντιπροσώπων της. Απέβλεπε στη μείωση του αναλαμβανομένου από την Mercedes-Benz κινδύνου και αφορούσε τους όρους των συμβάσεων καινούργιων οχημάτων στις οποίες ο αντιπρόσωπος είχε μόνο διαμεσολαβητικό ρόλο και δεν συμμετείχε. Ανεξαρτήτως αυτού, η απαίτηση προκαταβολής από τους αλλοδαπούς πελάτες ήταν αντικειμενικά δικαιολογημένη.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ακόμη ότι οι περιορισμοί των Γερμανών αντιπροσώπων κατά τη μεσολάβηση στις πωλήσεις καινούργιων οχημάτων σε εταιρίες χρηματοδοτικών μισθώσεων δεν συνιστούν παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, διότι πρόκειται για επιτρεπόμενες υποδείξεις προς τους εμπορικούς αντιπροσώπους. Ακόμη και αν γινόταν δεκτή η ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, εντούτοις θα ετύγχανε εξαιρέσεως σύμφωνα με το άρθρο 81, παράγραφος 3, ΕΚ μέσω του κανονισμού 1475/95 ⁽¹⁾.

Η προσφεύγουσα αναφέρει ακόμη ότι η Mercedes-Benz δεν προέβη στο Βέλγιο σε καταλογιστέο σ' αυτήν «καθορισμό τιμών πωλήσεως» ούτε συνήργησε σε κάτι τέτοιο. Τέλος, ισχυρίζεται ότι η επιβολή προστίμου λόγω των «γερμανικών» περιστάσεων δεν είναι δυνατή, λόγω του προνομίου των εμπορικών αντιπροσώπων, και ότι, εν πάση περιπτώσει, η Mercedes-Benz μπορούσε, λόγω των προηγούμενων ανακοινώσεων της Επιτροπής, να θεωρήσει δεδομένο ότι η μέχρι τώρα πρακτική της δεν προσκρούει στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Ακόμη όμως και αν η εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ δεν αποκλείεται για νομικούς λόγους, είναι σαφές ότι το πρόστιμο είναι οπωσδήποτε υπερβολικά υψηλό.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [81], παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πώλησης και εξυπηρέτησης μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 145, σ. 25).